

HESTER GING NAAR MEXICO OM TE LEVEN HET WERD HAAR DOOD

Hester werd vermoord toen ze 28 was

Slachtoffers van de 'femicide' in Mexico worden vaak achtergelaten in afbraakpanden of afgelegen gebieden

30 augustus gaat 'Bordertown' in première. In deze film speelt Jennifer Lopez een journaliste die het geweld tegen vrouwen in Juárez onderzoekt. De afgelopen tien jaar zijn ook in werkelijkheid namelijk meer dan 400 vrouwen in deze overbevolkte Mexicaanse grensstad vermoord. En de politie doet er eigenlijk niks tegen. Een van de slachtoffers is de Nederlandse Hester van Nierop. Jonet Blom (37) vertelt over de (onopgeloste) moord op haar nichtje.

"Hester is vermoord op mijn verjaardag. Ik stond op een IT-beurs voor mijn werk. Op eens zag ik mijn vader lopen, terwijl ik met een klant stond te praten. Ik dacht dat hij de beurs wilde zien, maar hij gebaarde dat ik mee moest komen en nam me mee naar een aparte ruimte. Dat had mijn baas geregeld, die had hij al ingelicht. Ik zag dat hij rood-omrande ogen had. Ik dacht aan mijn moeder, geen seconde kwam bij me op dat er iets met Hester zou zijn. Toen mijn vader zei: 'Hester is dood,' voelde ik ongeloof. Het kon niet waar zijn. Het kón gewoon niet waar zijn. Mijn vader had mijn spullen al van de hotelkamer laten halen, zodat ik meteen meekon. Ik weet nog dat ik de deur van dat hok weer opendeed en een collega zag. Zij begreep meteen dat er iets aan de hand was. 'Wat is er?' vroeg ze. Ik zei: 'Hester is dood.' Ze snapte er natuurlijk niks van, maar ik was te verwaasd om het uit te leggen.

Mijn vader en ik reden naar het huis van mijn oom en tante in Den Haag op de Koningin Emmakade. Geen idee hoe we daar zijn gekomen, ik kan me alleen herinneren dat mijn vader maar zestig kilometer per uur reed op de A4. 'Joh pa, je rijdt zestig,' zei ik nog. Waarop hij weer veel te hard ging rijden. Iedereen was al bij mijn oom en tante thuis. Mijn moeder, vrienden van Hester, zelfs haar kleuterjuf. Mijn tante, haar moeder, Arsène, wilde continu mensen om zich heen hebben. Drukte. Ik kwam binnen en ik weet nog dat ik mijn moeder zag zitten. Ik ben bij haar gekropen en heb alleen maar gehuild.

Hester was net afgestudeerd als architect. Alle kleinkinderen hadden van oma duizend gulden gekregen en Hester had dat opzij gezet omdat ze acht maanden door Amerika wilde reizen: om de architectuur te bekijken. Maar eerst ging ze naar Mexico om haar zusje

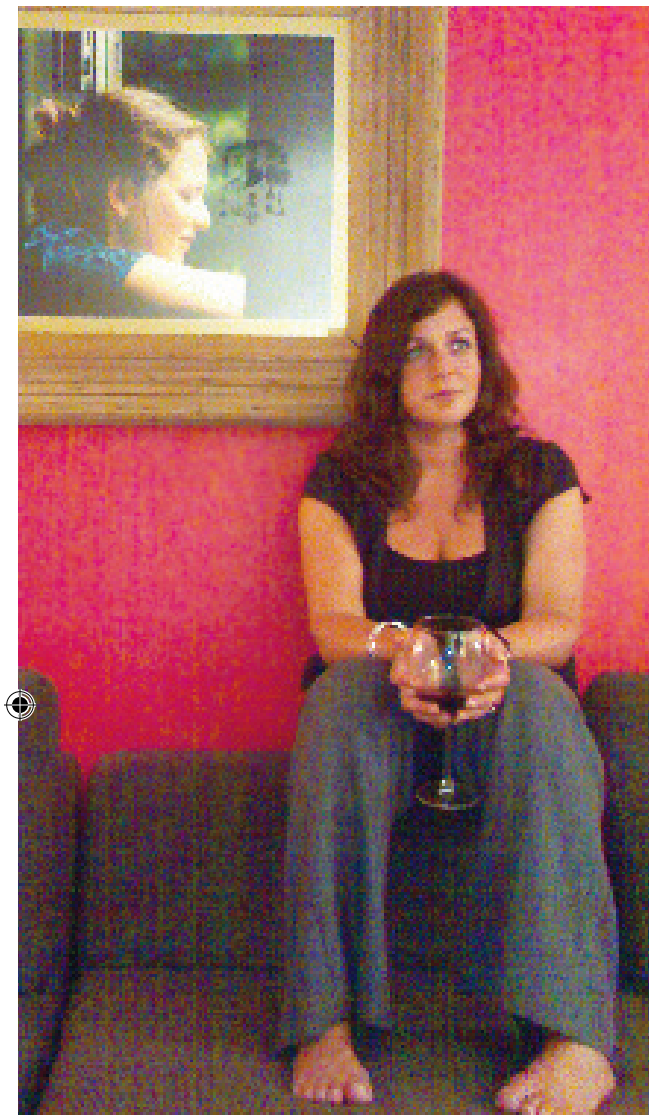
Melisse op te zoeken. Die werkte aan de kust op een schildpaddenfarm. Mijn oom en tante gingen er ook langs om vakantie te vieren met hun dochters. Daarna zetten ze Hester op de bus naar El Paso, Texas. Maar ze heeft Amerika nooit gehaald.

Het was een heel gedoe om te bepalen waar ze de grens met Amerika zou oversteken. Melisse had haar nog gewaarschuwd om niet door Tijuana te gaan, omdat het daar gevaarlijk zou zijn. Ze keken op de kaart en kwamen uit op Ciudad Juárez, want van daaruit kon ze makkelijk naar El Paso. Dat juist Juárez zo'n gevaarlijke stad is, stond nergens. Niet in de 'Lonely Planet' en niet op de site van Buitenlandse Zaken.

We weten dat ze op weg naar Juárez naar een opgraving is geweest, daar is ze ook gezien. Daarna heeft ze de bus genomen de stad in. Daar is ze met een kerel meegegaan naar zijn hotelkamer. Wie, waarom en hoe,

dat blijft gissen. De receptionist van het hotel vertelde later aan de politie dat Hester niet mee wilde. Zij en die vent hadden ruzie op de trap. In zijn hotelkamer is ze bewusteloos geslagen, verkracht en gewurgd. Dat ze toen al bewusteloos was, bleek uit bloedonderzoek. Het adrenalineniveau in haar bloed was laag, dus ze was niet in stress. Daar ben ik blij om. Ze moet wel bewusteloos zijn geweest, anders had ze de hele staf bij elkaar gegild. Ze was klein, 1.55 meter, maar ze had een ongelooflijk harde stem.

Ze is naakt teruggevonden onder het bed met een handdoek om haar middel. Daardoor wist de politie dat het een seriemoordenaar is geweest; meer meisjes zijn zo gevonden. Maar hij is nooit gepakt. We riepen: 'We gaan ernaartoe, we pakken die vent!' Maar dat doe je niet. Omdat het gevaarlijk is. Omdat je hem toch niet zult vinden. Omdat je denkt dat de politie de dader wel pakt. >

Jonet met op de achtergrond een foto van Hester, in het huis van Hesters broer.

Hester. We huilden, maar moesten ook lachen om het feit dat ze al bij haar overstap op weg naar Mexico haar geld kwijt was. Typisch Hester. Sleutels, jassen, er was altijd wel iets waar ze naar op zoek was.

Op de begrafenis draaiden we 'Sacrifice' van Anouk. Omdat die tekst zo slaat op wat we voelden. Ik heb een tijd gehad dat ik meteen begon te huilen als ik dat nummer hoorde. Als het werd gedraaid in Albert Heijn stond ik binnen een minuut te snikken naast de doperwten.

Hester had het ooit met Maria, een vriendin van haar, gehad over wat er moest gebeuren als ze dood zou gaan. 'Jullie mogen twee weken huilen en dan moeten jullie leven voor twee,' had ze gezegd. Ik vond het belachelijk. Wat nou twee weken huilen, ik wilde jaren huilen! Ze had het ook gehad over de muziek op haar begrafenis. Dat vonden we niet gek nee, zelf heb ik het ook wel eens met vriendinnen over mijn begrafenis gehad. Het was niet zo dat ze een voorgevoel had dat ze dood zou gaan. We vonden het vooral fijn dat we iets konden draaien waarvan we zeker wisten dat Hester het had willen horen. Daardoor hadden we houvast. Ze wilde iets horen van 'Het Oinkbeest', een kinderplaat van Elly en Rikkert. Ik had die plaat en toen we klein waren was ze er helemaal weg van. Het gaat over het Oinkbeest dat van de blauwe maan komt en alleen maar 'oink' zegt. Er komt ook nog een baby-Oinkbeest van de blauwe maan, maar die wordt ontvoerd. Ja, er zit een toepasselijke goed-kwaad-verhaallijn in. We moesten 'Het Oinkbeest' op cd hebben, dus ik ging ernaar op zoek. Ik vond een winkel waar ze hem voor me konden bestellen, want hij was natuurlijk niet op voorraad. Maar dat zou dagen duren, terwijl ik hem de volgende dag al nodig had voor de begrafenis. 'Dat kan niet,' zei de vent achter de toonbank. Ik ben in tranen de winkel uit gerend. Daarna heb ik het hoofdkantoor van die keten gebeld en verteld dat ik de cd nodig had voor een begrafenis. Ze hebben hem

per koerier verstuurd. 'Je wilt hem zeker niet in dat filiaal ophalen, hè?' zei de vrouw aan de telefoon nog begripvol.

Een dag later draaiden we in de kerk het Oinkbeest-liedje, dat door Elly wordt gezongen: 'Je bent niet alleen in het bos.' Heel mooi en lieflijk.

Als kind was ik bijna altijd bij Hester. We gingen vaak fietsen naar de duinen, het park in, of we zetten Melissa op haar kop in de blubber omdat we vonden dat ze vervelend was. Toen Hester en ik ouder waren, haalden we vaak herinneringen op aan de keer dat we samen een kelder onder het huis van haar ouders hadden gegraven. In onze beleving hadden we dat zelf gedaan. We hebben inderdaad een weekend helpen graven, maar we waren vijf of zes, dus we zijn niet verder gekomen dan rondstappen op laarsjes met een schepje in de hand.

Elk jaar met Hemelvaart gingen onze families naar de Ardennen. Met z'n tienden waren we dan. We gingen wildkamperen en wandelen. Toen ik een jaar of elf was, kwamen we eens langs een kapelletje op een heuvel. Binnen hingen een soort luiers. We maakten flauwe grappen: dat zijn luiers met duizend jaar oude poep. We waren tenslotte elf. Naast de kapel stond een boomstronk met zelfgemaakte kruisjes, het was een soort bedevaartsoord. Later als we groot waren, wilden we daar met onze eigen gezinnen ook gaan wandelen. Ook de kapel op de heuvel konden we ons goed herinneren. 'Weet je nog, die luiers met oude poep,' lachten we.

Mijn eerste verjaardag na Hesters dood, dezelfde dag waarop zij was overleden, wilde ik naar dat kapelletje toe. Ik vertelde mijn plan aan mijn tante. Arsène zei meteen: 'Dan gaan we allemaal.' Met mijn ouders, Hesters ouders, mijn broers, haar broer en zus en alle aanhang zijn we naar de Ardennen gegaan. Maar de kapel werd net gerenoveerd en de boomstronk was weg, dus er was niet veel van over. We hebben zelf kruisjes gemaakt en

'VOOR HET EERST SINDS HAAR DOOD HEB IK DIT JAAR MIJN VERJAARDAG WEER GEVIERD'

naast de kapel gezet. Ook hebben we mirte geplant, Hester betekent bloeiende mirte. We hebben foto's gemaakt op dezelfde plekken als toen ik elf was. Maar nu miste er iemand. Toch was het fijn om daar te zijn. Ik voelde me weer even net zo als tijdens die vakantie in mijn jeugd. Onbezorgd.

Dit jaar, negen jaar na Hesters dood, heb ik mijn verjaardag voor het eerst weer met vriendinnen in de kroeg gevierd. Het was eigenlijk heel gezellig en ik ben erg dronken geworden. Het was de eerste keer sinds Hesters dood dat ik zin had om mijn verjaardag echt te vieren. Om in de kroeg te staan en te lachen. Voor het eerst voelde ik me een beetje los van het verdriet. Daarvoor wilde ik het altijd in besloten kring vieren. Bij mijn ouders, of met haar ouders. Het blijft toch een beladen dag. Toen het net was gebeurd, zei een vriendin dat we mijn verjaardag dan maar op de dag van mijn verwekking moesten vieren. Dat hebben we uitgerekend en het moet ergens in november zijn geweest. Maar dat voelde toch wat gek. Het heeft ook wel iets moois dat ik op deze manier, door deze datum, nog meer met Hester verbonden ben.

De laatste keer dat ik haar heb gezien, was op haar afscheidsfeest. 'Jootje!' riep ze toen ik binnenkwam. 'Wat leuk dat je er bent!' Ze gaf altijd een dikke knuffel en een zoen als ik haar zag. Wat me het meest is bijgebleven, is hoe eigenwijs ze kon zijn. Over mijn tweede naam bijvoorbeeld: Hester. Hoewel ik een jaar en vijf dagen ouder ben dan zij, beweerde ze altijd dat ik naar haar vernoemd ben. Op haar afscheidsfeestje riep ze dat voor de zoveelste keer en legde ik haar wéér uit dat ik niet naar haar vernoemd kón zijn. Ze lachte er overheen. Die avond hebben we samen nog een rondje gereden in mijn nieuwe auto, ik had net een babyblauw Fiatje 500. Ze vond hem zo klein en schattig. 'We moeten hem inpakken en hem overal mee naar toe nemen,' zei ze. Die auto had nogal een gebruiksaanwijzing, met tussengas geven en zo. Ik zou haar erin leren rijden als ze terug was van haar reis.

Ik mis Hester nog steeds. Als ik iemand hoor praten over een nieuw huis, dan denk ik aan haar. Hester had nog zoveel mooie huizen moeten bouwen. Voor haar afstuderen heeft ze een lushof ontworpen. Ze belde me op:

'Jo, ik moet eigenlijk een keer een bordeel van binnen zien. Wil jij met me mee?' Dat soort gekke plannen had ze wel vaker.

Ik heb nog vaak dat ik haar wil bellen. Gewoon, even vragen hoe het is. Vertellen hoe mijn dag is geweest. In onze puberteit waren we een beetje uit elkaar gegroeid. Zij was alternatief terwijl ik niet genoeg make-up op kon hebben, zeg maar. Daarna werd het contact weer heel goed. Ik was inmiddels aan het werk, zij studeerde, onze levens kwamen weer wat dichterbij elkaar. 'Nu zijn we een beetje af,' zeiden we.

Hester was altijd bezig. Skaten, fietsen, klimmen. Ze was heel actief. Ze deed dat soort dingen ook vaak met haar zusje Melissa. Een paar dagen voor de begrafenis ging ik met haar naar de stad om kleren te kopen voor de begrafenis. Melissa zei: 'Alle dingen die ik met Hester deed, moet ik nu maar met jou doen.' Maar ik heb me alleen laten overhalen om mee te gaan skiën, want ik ben verder helemaal niet sportief.

Hester zat zo vol leven; als ze iets wilde, regelde ze het. Ze had de Havo gedaan, maar toen ze had besloten dat ze architect wilde worden, haalde ze in één jaar haar VWO. >

Nichtjes Jonet (links) en Hester waren vanaf hun geboorte heel close.

Herdenkingsmonument voor de vermoorde vrouwen in Juárez.

'HESTER HEEFT GELÉÉFD. DAT HEB IK GELEERD VAN HAAR DOOD'

In 'Bordertown' speelt Jennifer Lopez de rol van journaliste Lauren, die naar Juárez trekt om de verdwijning van honderden vrouwen te onderzoeken. Ze ontdekt het geheim achter de moorden, maar vervolgens loopt haar eigen leven gevaar. De film draait vanaf 30 augustus in de bioscopen.

Daarna wilde ze in Florence studeren en dat heeft ze ook gedaan. Hester heeft altijd geleefd. Dat heb ik misschien geleerd van haar dood. Ik ben, ondanks het verdriet, gaan zien dat het leven te mooi is om er niet aan mee te doen. Omdat zij al die dingen die ik nu doe, niet meer kan doen, probeer ik er voor twee van te genieten. Het kan zo voorbij zijn, dus het is zonde om er niet van te genieten. Een tijd ben ik bang geweest als mensen op reis gingen. Bang dat ze niet meer terug zouden komen. Ik heb vroeger van mijn moeder een Sint Christoffelbedeltje gekregen, de beschermheilige van de reizigers. Die gaf ik mee aan vrienden als ze op reis gingen. Arsène heeft ervoor gezorgd dat ik minder bang werd. Zij was fel op mijn angst. Zij zei: 'Natuurlijk moet je alleen reizen. Je mag niet bang zijn. Dan winnen ze, dan hebben dat soort mannen de macht.' ●

Hester in de media

Het uitkomen van de film 'Bordertown' heeft de publiciteit rond Hester enorm aangewakkerd. Zo staat er deze week een interview met haar broer German in *Flair*, en vertelt volgende week Hesters moeder Arsène haar verhaal in het weekblad *Margriet*. Ook het ANP heeft Hesters moeder geïnterviewd. Dit vraaggesprek zal waarschijnlijk in meerdere media verschijnen.

Vrouwenmoorden in Mexico

Arsène van Nierop, Hesters moeder, richtte in 2004 Stichting Hester op, om vanuit Nederland iets te doen aan het geweld tegen vrouwen in Ciudad Juárez Arsène. "Het is een grensstad met 1,5 miljoen inwoners en enorme krottenwijken. Per dag komen honderden mensen naar de stad, maar er zijn niet genoeg voorzieningen. Daarnaast is het de grootste doorvoerhaven van drugs van Zuid- naar Noord-Amerika. Vrouwen zien ze als wegwerpmateriaal. Van de tien vrouwenmoorden blijven zeven onopgelost. De politie vindt het niet belangrijk. Ook is de overheid corrupt. Vanwege de lage lonen is het voor drugsbaronnen makkelijk mensen om te kopen. In 2002 werd ik benaderd door een Mexicaanse journalist die een boek schreef over het geweld tegen vrouwen in Juárez en die de straffeloosheid aan de kaak wilde stellen. Hij vroeg of ik in Nederland met een mensenrechtenorganisatie contact wilde opnemen om iets aan de situatie daar te kunnen doen. Ik nam contact op met Amnesty International, die de moord op Hester en al die andere vrouwen in hun jaarverslag van 2003 had opgenomen. Met hun steun voelde ik me sterk genoeg om de strijd aan te gaan. In 2004 zijn mijn man en ik voor het eerst in Juárez geweest. Daar ontmoetten we Esther Chavez van Casa Amiga - zij vangen slachtoffers en nabestaanden van geweld op. Door o.a. het geven van therapie, workshops en voorlichting proberen ze de patriarchale cultuur te veranderen. Zo geven veel vrouwen hun loon aan hun man, die ermee naar de kroeg gaat. Casa Amiga wil vrouwen leren dat dat niet normaal is, dat ze zelf over hun inkomen kunnen beslissen. Toen ik terugkwam, dacht ik: ik moet iets doen. Ik kan vanuit hier geld voor hen inzamelen én ik kan het onder de aandacht brengen. De moord op mijn dochter kan ik niet oplossen, maar ik kan wel proberen iets aan de straffeloosheid te doen. Ik wil dat het moorden stopt."

Wil je helpen? Word 'vriend' van Stichting Hester